

Over doden niets dan goeds!

Mijn vader was van '19! Mijn moeder was van '21! (nummer 3)

Het is honden weer! Maar strooizout heb ik niet nodig. Ik hoef dus ook niet achterom, een begrip van toen na sluitingstijd, bij Freek. Bij de ALDI is de achterdeur alleen voor de leverancier. Anno 12 februari 2005 buldert de wind flink om mijn huis en met flinke vlagen waait de regen in mijn gezicht. Desondanks, al wandelend met mijn hond kwamen er weer beelden van toen binnen. Het is zaterdagavond. We spreiden dan het landelijke dagblad, of de plaatselijke Koerier op tafel. Afhankelijk van welke signatuur je was, kwamen er pinda's te voorschijn om te doppen van Freek of van Karsijns, of van de Coöperatie net over het spoor aan de Hammerweg. Voor de zand - en blokweg bewoners werden die begeerde apenoten gekocht bij Bolhoeve (hoek nieuwstraat/zwartedijk, tegenwoordig lindenlaan). Het "mens erger je niet spel" werd gespeeld. Het ganzenbord kwam tevoorschijn en/of de sjoelbak werd geïnstalleerd. Bij terugkomst van mijn winderige, natte wandeling zag ik op SBS6 dat geschiedenis zich aan het herhalen was. Een marathon van maar liefst 70 uur "Ganzenborden". Hoeveel doppinda's moeten dat wel niet gekost hebben! Van dat grote oog, waar je nu de tsunami in Azië bijna tegelijkertijd opziet terwijl het toeslaat, was toen nog geen sprake.

Als Kees Verkerk en Ard Schenk furore maken hebben wij nog geen televisie. Met de voorgedrukte tabellen vanuit het landelijke dagblad, voor mij was dat Trouw, om scores bij te houden, liep ik dan op zondagmiddag naar de buurman aan de andere kant. Buurman Bloemhof had al wel zo'n grote kast waarop je in zwart/wit beelden zag hoe Verkerk en Schenk hun wedstrijden verreden. Ard werd nog wereldkampioen in de sixties zonder klapschaatsen, overdekte schaatsbanen en aërodynamische schaatspakken. Bij de opstookte kolenkachel van Lucas was het warm genieten van zo'n koud evenement. Ik weet niet of Freek al televisie had en als dat al wel het geval was, dan heeft hij zeker niet op zondagmiddag gekeken.

Op nieuwjaarsdag verzamelden we ons al vroeg als buurtkinderen bij Lucas Bloemhof. Hij doneerde persoonlijk de eerste stuiver in de puntzak om daarna vanuit zijn huis de buurt in te trekken om gelukkig nieuwjaar te wensen. De ALDI aan de Julianastraat staat precies op de plek waar toen Lucas woonde. Opoe woonde voorin en het huis ernaast waar Lucas eerst woonde en waar vandaan hij met de groentekar vertrok is dan inmiddels bewoond door Sickman. Daarnaast woonde ik op nr 7b, waar ik kwam wonen toen ik 5 was.

Even als bij Freek kwam er bij Lucas Bloemhof ook geen reclame adviseur aan te pas. Op de deksels van de schoendozen van Laurens van Lohuizen voerde hij, op zijn groentekar voortgetrokken door een paard, sterke reclame leuzen mee: *"Je komt nooit te vroeg, maar steeds te laat, bij Lucas Bloemhof altijd verse slaat"*.

Hij ruimde op zomerse dagen zijn groente kar leeg. De hele buurt kinderschare, Dubbinkjes, Gerritsen, Kolkmannetjes, de jongens van Veldhuizen en natuurlijk zijn eigen grote gezin klommen dan op de kar. Het paard werd voorgespannen en Lucas zat fier op de bok en trok deskundig aan de teugels om ons naar de Beerze Bulten te brengen. Ook de nodige versnaperingen gingen mee. Zoals op onze schoolreisjes de ranja mee ging in melkbussen, zo vervoerde Lucas deze begerige drank bij warme dagen in een plasticvat van waaruit hij eerst de zuurkool had verkocht. Een pracht onderneming waar ik nog met heel veel plezier op terug kijk. All inclusive met Lucas naar de Beerze Bulten daar kon geen pretpark tegen op. Lucas rekende geen entree prijzen, zijn loon waren de dankbare en vrolijke kindergezichten.

Bij terugkomst langs het kanaal via de Geerdijk werd er uit volle borst gezongen: "wie goat nog niet noar huus, nog lange niet". Dat was natuurlijk een heel andere tekst dan die meester van Duin op gaf wanneer we met de bus van ons schoolreisje terug kwamen. Wanneer we dan het bord bebouwde kom van Vroomshoop passeerden werd plechtig ingezet: "Dankt, dankt, nu allen God". Met oud en nieuw verkocht Bloemhof ook oliebolletjes. Op de markt aan de Julianastraat preees hij dan zijn waar aan met scherpe tekst. Op een stuk karton stond: *"oliebolletjes tien voor honderd"*. De spellingscontrole op mijn computer zegt dat ik het met een dubbele l moet schrijven. Reclame adviseurs van nu ten spijt, er werden veel oliebolletjes verkocht. Op een kermis kocht ik er laatst één voor een euro. Bij Lucas had ik er 24 voor kunnen kopen. Dat noem ik nog eens vette inflatie.

Maar Lucas was ook van .. en is niet meer! Lucas was een kindervriend! Na een dag Beerze Bulten, wat wel een vakantie van veertien dagen leek, werden we thuis gewassen. In de teil knisperde het vele fijne korrelige zand. Het paard van Lucas mocht uitrusten bij ons achter in de wei. En wij, slapen, moe en beide ogen toe. Over doden niets dan goeds! Wanneer ik het graf van mijn ouders op het kerkhof van Vroomshoop bezoek, sta ik ook altijd even stil bij het graf van Lucas. Net als bij Freek kun je bij hem ook niet meer achterom. Gesloten voor eeuwig!

email: t.kolkman@home.nl